

ΚΥΡΙΑΚΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΚΟΡΕΣΤΟΣ ΠΟΘΟΣ

η γυναίκα με τα μαύρα

ΑΚΟΡΕΣΤΟΣ ΠΟΘΟΣ

η γυναίκα με τα μαύρα

ΚΥΡΙΑΚΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΚΟΡΕΣΤΟΣ ΠΟΘΟΣ

η γυναίκα με τα μαύρα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Όλοι οι χαρακτήρες του μυθιστορήματος είναι δημιούργημα της φαντασίας του συγγραφέα, οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα ζωντανά ή αποβιώσαντα είναι εντελώς τυχαία.

ΑΚΟΡΕΣΤΟΣ ΠΟΘΟΣ

Copyright © 2009 Power Publishing Ltd

Συγγραφέας: Κυριάκος Δ. Παπαδόπουλος

Επιμέλεια: Μαρία Νεοκλέους

ISBN: 978-9963-673-93-3

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή η μετάδοση του βιβλίου ή μέρους του με οποιοδήποτε μέσο και σε οποιαδήποτε μορφή χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Μια έκδοση της

Κυριάκου Μάτση 1, 6ος όροφος,

1082 Λευκωσία, Κύπρος

Τηλ.: (357) 22 765 999, Φαξ: (357) 22 765 909

www.power-books.net

*Όπου ένας ιερέας και μια γυναίκα
έχουν παλιούς λογαριασμούς.*

Η γυναίκα, που κτύπησε την πόρτα του σπιτιού του πάτερ Αμβροσίου, ήταν νέα και ωραία. Ήταν ντυμένη στα μαύρα, όχι αυτά τα φτωχικά μαύρα ρούχα του πένθους και της λύπησης, αλλά της επισημότητας και του μυστηρίου. Ένα μαύρο αραχνοϋφαντο πέπλο έπεφτε από το μεγάλο μαύρο καπέλο που φορούσε στο κεφάλι και σκίαζε τα μάτια της. Τα χείλη της, σαρκώδη και καλλίγραμμα, ήταν βαμμένα με έντονο κόκκινο χρώμα. Πιο κάτω, το ντεκολτέ του μαύρου φορέματός της άφηνε να φαίνονται τα πλούσια στήθη της. Κρατούσε μια μαύρη τσάντα από πραγματικό δέρμα, τα χέρια της ήταν καλυμμένα με λεπτό γάντι που έφτανε μέχρι τους αγκώνες της. Κτύπησε την πόρτα και περίμενε με μια ασυνήθιστη νευρικήτητα, την οποία προσπαδούσε να συγκρατήσει, χοροπηδώντας ελαφρά στα ψηλά ντελικάτα παπούτσια της. Η πόρτα άνοιξε και εμφανίστηκε ο πάτερ Αμβρόσιος, ένας ιερέας μόλις σαράντα χρόνων, με λεπτή μαύρη γενειάδα και με την ιερατική ηρεμία να απαλύνει τα τραχιά χαρακτηριστικά του. Την κοίταξε έκπληκτος κι αμέσως ντράπηκε για το λεπτό μαύρο ράσο του, ξεφτισμένο

και ξεβαμμένο από την πολλή χρήση και τα τακτικά πλυσίματα, που στο λαιμό είχε ένα σχίσσιμο κι άφηνε να φαίνεται το στήθος του, μαλλιαρό σαν αγριανθρώπου. Ασυναίσθητα έκρυγε το σχίσσιμο με την παλάμη του κι αυτή η κίνησή του έκανε την γυναίκα να χαμογελάσει, αλλά αμέσως μετά πήρε σοβαρό ύφος και είπε με μελωδική φωνή:

«Με συγχωρείτε, πάτερ, που σας ενοχλώ, αλλά χρειαζόμουν τόσο πολύ να μιλήσω σε κάποιον. Μπορώ να περάσω;»

Ο πάτερ Αμβρόσιος, έκανε στο πλάι αμίλητος αφήνοντας την να περάσει στο μικρό σαλόνι του σπιτιού του. Τον ακολούθησε κι αυτός την οδήγησε στο διπλανό δωμάτιο που ήταν πιο άνετο, με τέσσερις πολυθρόνες απέναντι από μια αρχαία τηλεόραση. Το σπίτι μύριζε λιβάνι και καπνισμένα φύλλα ελιάς.

«Κάθισε, παιδί μου», είπε πνιχτά και μάταια προσπαδούσε να κλείσει το σχισμένο ρούχο στο λαιμό του. «Με συγχωρείς που είμαι σ' αυτά τα χάλια, αλλά σήμερα είναι η μέρα που καθαρίζω λίγο το σπίτι...»

«Μην στεναχωριέστε γι' αυτό», απάντησε εκείνη αφήνοντας να εμφανιστεί στα χείλη της ένα γλυκό χαμόγελο κατανόησης.

«Δεν πρέπει να είσαι από τα μέρη μας», είπε ο ιερέας προσπαδώντας να μην κοιτάζει τα πλούσια στήθη της γυναίκας.

«Όχι, όχι», απάντησε βεβιασμένα. «Είμαι από μακριά, πολύ μακριά. Όμως αυτό δεν έχει σημασία».

«Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;»

«Θα σας εξηγήσω, αλλά δώστε μου λίγο χρόνο», απάντησε η γυναίκα βγάζοντας το καπέλο της με ένα αναστεναγμό ανακούφισης. Τα μαλλιά της, μαύρα με μπλε ανταύγειες, ξεχύθηκαν αμέσως και έπεσαν στους ώμους της, σκορπώντας στο μικρό δωμάτιο ένα ιδιαίτερα ερεθιστικό άρωμα.

Ο ιερέας έβαλε τον σταυρό του σιγογιθυρίζοντας κάποια προσευχή, ενώ η νεαρή γυναίκα προσποιήθηκε ότι δεν πρόσεξε τίποτε το παράξενο.

«Κάνει ζέστη εδώ», είπε για να δικαιολογηθεί, και κίνησε το χέρι της σαν βεντάλια μπροστά από το πρόσωπό της. «Αν μου επιτρέπετε, θα βγάλω κι αυτό». Χωρίς να περιμένει απάντηση έβγαλε τη λεπτή μπλούζα της, αφήνοντας γυμνούς τους ώμους και το λαιμό, ενώ τα στήθη της καλύπτονταν μόνο κατά το ήμισυ από ένα μικρό στηθόδδεσμο.

«Ίσως θα ήταν καλύτερα να φύγετε, τέκνο μου».

Η φωνή του έτρεμε. Ένα κενό κυριάρχησε στο μυαλό του. Οι προσευχές χάθηκαν, ο Θεός κρύφτηκε κάπου σε ένα απόμακρο κόσμο, του πήρε την γυχή και τον άφησε μόνο κι αβοήθητο ναυαγό να χάνεται σε μια φουρτούνα από τα καταπιεσμένα και ξεχασμένα σκιρτήματα του σώματος. Η γυναίκα τον κοίταζε με ένα αδωό βλέμμα. Τα μάτια της, μεγάλα, πράσινα και εύγλωττα, κάτι προσπαθούσαν να του πουν με τις σπίδες που εκτόξευαν. Η νεαρή γυναίκα κάδισε καλύτερα στην πολυθρόνα, σταυρώνοντας τα πόδια της, έτσι

που ο ιερέας δεν ήταν δυνατό να μην προσέξει τις λεπτές και καλλίγραμμες γάμπες της.

«Θα φύγω. Ναι, σίγουρα θα φύγω. Όμως πρώτα θα πρέπει να με βοηθήσετε. Μου το υποσχεθήκατε εξάλλου. Θυμάμαι, που ζούσα σε εκείνο το χωριό όπου μεγάλωσα, ήμουνα μικρή, μόλις δεκαεπτά χρονών κοριτσάκι. Μου άρεσε να πηγαίνω στην εκκλησιά, να παρατηρώ τους σιωπηλούς αγίους, περιμένοντάς τους ότι κάποτε θα μου μιλούσαν. Ήταν εκεί κι ένας νέος, δέκα χρόνια μεγαλύτερός μου, που προσπαθούσε να μου εξηγήσει την αγάπη του Θεού. Ήθελε να γίνει ιερέας, θυμάμαι. Μήπως ταραχθήκατε, πάτερ;»

«Όχι, όχι! Αλλά νομίζω ότι θα ήταν καλύτερα να φύγετε».

«Σας είπα, ότι θα φύγω. Πρώτα όμως θα μιλήσουμε λιγάκι, κι αφού κλείσω στο μεταξύ την πόρτα βέβαια για να μη μας ενοχλεί κανένας». Σηκώθηκε και γύρισε το κλειδί στην πόρτα. Το έβαλε μετά στην τσάντα της. Ο ιερέας παρακολουδούσε χαμένος. Η νεαρή γυναίκα επέστρεψε στην πολυθρόνα της, έκατσε με τον ίδιο τρόπο, σταυρώνοντας τα πόδια και συνέχισε την αφήγησή της.

«Εκείνος ο νέος, όπως έμαδα αργότερα, έγινε πράγματι παπάς. Σίγουρα κάπου θα βρίσκεται τώρα, αφοσιωμένος στον Θεό και στην αγάπη του ουράνιου πατέρα. Τότε, όμως, ήταν ακόμη αβέβαιος, δεν ήταν σίγουρος ότι η αγάπη του Θεού ήταν πιο σημαντική από την αγάπη μου. Συναντιούμασταν κρυφά, κάναμε έρωτα και στα πιο

απίστευτα μέρη, σε λιβάδια, σε απόκρυφες παραλίες, σε αποθήκες, μέσα στ'αγκάδια και στις αμμουδιές. Μέχρι που κάποτε αποφάσισε ότι... Ουφ, γιατί μου φαίνεται ότι η σημερινή μέρα είναι ιδιαίτερα ζεστή;»

Η νεαρή γυναίκα, λέγοντας αυτά, σηκώθηκε, ξεκούμπωσε την φούστα της και την έβγαλε με μια κίνηση σχεδόν επαγγελματική. Κοίταξε τον ιερέα στα μάτια και του έριξε τη φούστα στα πόδια. Παρέμεινε με το κιλοτάκι της που ήταν μαύρο κι αυτό με δαντέλες, μαύρες ζαρτιέρες, μαύρες κάλτσες. Τρέλα!

«Μην δοκιμάσεις να φωνάζεις, πάτερ. Δεν σε συμφέρει. Κι εξάλλου δεν θα σε ακούσει κανένας».

Ο πάτερ Αμβρόσιος βρισκόταν σε μια κατάσταση απροσδιόριστης έκστασης και τρόμου συνάμα. Διεξαγόταν ένας αγώνας μέσα του, μια πάλη, ερωτήματα ξεπηδούσαν, βασανιστικά σαν την Κόλαση. Παλιές αναμνήσεις, στριμωγμένες κι απωδημένες με τέχνη και με προσευχές σε κάποιο κομμάτι του εγκεφάλου του, έρχονταν τώρα να διώξουν την ηρεμία της αγιοσύνης.

Η νεαρή γυναίκα, σχεδόν γυμνή, στεκόταν προκλητικά απέναντί του και τον κοίταζε με αυδάδεια.

«Που λες, εκείνος ο νέος, αποφάσισε κάποτε, ότι η δική μου αγάπη δεν αξίζει τίποτε μπροστά στην αγάπη του Θεού...»

«Μη, μη συνεχίζεις», βόγκηξε ο παπάς.

«Γιατί;»

«Τι θέλεις από μένα, Μαρία;»

«Να τελειώσεις αυτό που άφησες στη μέση».

«Μ' αγαπάς ακόμη;»

«Τι σημασία έχει;»

«Μαρία, έχουν περάσει τόσα χρόνια. Ο καθένας κάνει πια μια διαφορετική ζωή. Μην με κάνεις να αμαρτήσω...»

«Εμένα όμως δεν με σκέφτηκες, έτσι; Για σένα είχε αξία μόνο η δική σου γυχή. Για τη δική μου, ούτε που γνοιόστηκες».

«Προσεύχομαι για σένα, Μαρία».

«Προσευχήσου ακόμη μια φορά εδώ, μαζί μου, παίρνοντας το σώμα και το αίμα το δικό μου».

Τον πλησίασε και κάθισε στα γόνατά του. Τον αγκάλιασε και τον φίλησε δυνατά στα χείλη.

«Μη!»

Ο ιερέας όμως δεν είχε πια δυνάμεις να αντισταθεί. Σε λίγο μούγκρισε σαν πληγωμένο, πεινασμένο λιοντάρι και κυλίστηκε μαζί της στο πάτωμα, έτσι όπως έκαναν πριν χρόνια, σε λαγκαδιές και αμμουδιές, σε δάση και λιβάδια...

Μετά από μισή ώρα η γυναίκα ντύθηκε στα γρήγορα. Έβγαλε από την τσάντα της ένα λουλούδι, έμοιαζε σαν κρίνο, κι ένα σημείωμα και τα πέταξε στα πόδια του παπά. Ύστερα ανοίγοντας με τα κλειδιά που είχε στην τσάντα της, βγήκε, πήρε το κόκκινο αυτοκίνητό της που είχε αφήσει πιο πριν και έφυγε όσο το δυνατό πιο γρήγορα.

*Όπου ένας νέος συναντά
μια μυστηριώδη γυναίκα*

Το τζιπ βούιζε μονότονα τρέχοντας με σταθερή ταχύτητα στον υπεραστικό δρόμο. Ο ήλιος έκαιγε ακόμη σκορπώντας εκείνη την αποχαυνωμένη ζέστη που, κατά τα αυγουστιάτικα απογεύματα, κυριαρχούσε παντού. Τα ρούχα κολλούσαν στο σώμα του δημοσιογράφου Μάριου Σάνδου, παρ'όλο που ο αγέρας που έμπαινε από το ανοιχτό παράθυρο, τον έδερνε στο πρόσωπο με συνεχή και δυνατά ραπίσματα. Ο αγέρας ήταν ζεστός και κορεσμένος με την υγρασία και την αρμύρα της θάλασσας, την οποία συναντούσε σε μερικά σημεία της διαδρομής, όποτε ο δρόμος πλησίαζε τις ακτές. Ύστερα πάλι η θάλασσα χανόταν ή κρυβόταν πίσω από τους γυμνούς λόφους της περιοχής. Θυμόταν τον παλιό, στενό δρόμο, που περνούσε σαν φίδι μέσα από τα βουνά, πάνω από φαράγγια και χειμάρρους, μέσα από το δάσος και τις αρχαίες πολιτείες, και τον συνεπέρα μια κάποια νοσταλγία. Ήταν πάντα επικίνδυνο το ταξίδι, αφού οι στροφές ήταν πολλές και απότομες, ο δρόμος στενός και φαγωμένος από την πολλή χρήση και τις βροχές. Ήταν όμως μια εντυπωσιακή

διαδρομή. Οι απότομες χαράδρες συναντούσαν την οργισμένη θάλασσα, που άφριζε στα ριζά τους, η σκοτεινιά των φαραγγίων μετατρέποταν σε ζαφνικές φωτεινές αναλαμπές, οι караφλοί λόφοι αλλού κατέληγαν σε πυκνό δάσος, κι αλλού κατηφόριζαν γυμνοί ή με μια χαμηλή καχεκτική βλάστηση, που δύμιζε στέπες, μέχρι τη θάλασσα.

Ο νέος δρόμος ήταν σχεδόν ευθύς. Όταν τον έφτιαχναν έριζαν λόφους και βουνά στο πέρασμά του κι αλλού τρυπώντας τα, έφτιαζαν τούνελ. Μ' αυτό τον τρόπο αύξησαν την ταχύτητα, μείωσαν τον χρόνο, πλήθυναν τα δυστυχήματα κι εξαφάνισαν το ειδύλλιο. Ο Μάριος ένωσε ένα παράξενο αίσθημα, μια ζαφνική αποστροφή προς τον κόσμο, αποστροφή που έφτανε τα όρια του μίσους, για την «νέα τάξη πραγμάτων», για τον στραγγαλισμό του ρομαντισμού, για όλα, όσα η σημερινή κοινωνία ονόμαζε «πρόοδο». Αυτή η δυσφορία όμως εξανεμίστηκε γρήγορα, την ξέχασε εξαφανίζοντας ταυτόχρονα κι ένα σύννεφο απελπισίας, που καδόταν στα στήδια του. Έφτανε πια σε εκείνο το σημείο, το οποίο πάντα του προκαλούσε την περιέργεια και έκανε την φαντασία του να οργιάζει. Ένας αγροτικός δρόμος ξέφευγε, περνούσε μέσα από το δάσος και κατέληγε χαμηλά σ' ένα σκοτεινό και δροσερό φαράγγι, όπου μια μοναχική αρχοντική κατοικία, κατασκευασμένη από παλιά πέτρα, πνιγμένη στο πράσινο, φάνταζε σαν ένα μικρό μεσαιωνικό κάστρο, που αναστήθηκε μέσα από τον χρόνο. Πάντα προσπαδούσε να διακρίνει ανθρώπους να περιφέρονται, κάποια ένδειξη ζωής, αλλά μάταια. Ίσως η σχετική μεγάλη απόσταση, ίσως η ταχύτητα με την οποία

ταξίδευε δεν του επέτρεπαν να διακρίνει οποιαδήποτε κίνηση.

Εκείνη την μέρα όμως τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Είχε αρκετό χρόνο στη διάθεσή του κι έτσι αποφάσισε να ξεστρατίσει και να επισκεφτεί εκείνο το μικρό μοναχικό κάστρο. Η περιέργειά του έγινε μαρτύριο σωστό, έτσι έκανε εκείνο που το υποσυνείδητό του τον πρόσταζε: Να ξεδιαλύνει το μυστήριο.

Μπαίνοντας στον αγροτικό δρόμο σήκωσε σύννεφο τις σκόνες, που μπήκαν από το ανοιχτό παράθυρο και τον έπνιξαν. Κόλλησαν στο βρεγμένο απ' τον ιδρώτα δέρμα του κι αμέσως μετατράπηκαν σε ένα λεπτό στρώμα λάσπης. Έβγαλε τα σκούρα γυαλιά, που φορούσε, και τα σκούπισε με το ένα χέρι, ενώ με το άλλο κρατούσε το τιμόνι του αυτοκινήτου, που χοροπηδούσε στον ανώμαλο δρόμο. Το σπίτι για λίγο χάθηκε από τα μάτια του, καθώς το δάσος, από χαμηλά πεύκα, έκρυγε τη θέα. Αριστερά, στον πετρώδη λόφο, οι ακτίνες του ήλιου έπαιζαν με τον χρόνο και τη φύση, το φως απλωνόταν έντονο σε αντίθεση με τη σκοτεινή δροσιά του φαραγγιού. Εκεί ψηλά άστραφταν οι κολόνες ενός αρχαίου ναού, κομμάτι από την αρχαία πολιτεία που πριν χιλιάδες χρόνια έσφυζε από ζωή. Από τη στιγμή που πήρε τον χωματένιο δρόμο πρόσεξε αχνάρια από ρόδες αυτοκινήτου, κάτι που του επιβεβαίωσε τις υποψίες ότι το σπίτι κατοικείται. Ο αέρας όμως σε μερικά σημεία είχε σβήσει τα αχνάρια, έτσι δεν μπορούσε να υπολογίσει με βεβαιότητα πότε για τελευταία φορά χρησιμοποιήθηκε ο δρόμος, ο οποίος εκατό μέτρα από το σπίτι ήταν στρωμένος

με πλάκες. Χαμήλωσε την ταχύτητα και πάρκαρα κάτω από μια μεγάλη μουριά. Κατέβηκε γεμάτος περιέργεια και αμφιβολίες αν ήταν σωστό να ανακατεύεται σε ξένες υποθέσεις. Μέσα του δυο αντίθετες δυνάμεις πάσκιζαν να τον τρελάνουν. Η μια τον έσπρωχνε να ερευνήσει και να ξεδιαλύνει το μυστικό του σπιτιού κι η άλλη τον κατσάδιαζε. Ήταν ένας συνεχής διάλογος, στον οποίο έβγαινε νικητής η πρώτη φωνή με την δεύτερη να μην τα βάζει κάτω. Πλησίασε το σπίτι με τα πόδια και περιπλανήθηκε για λίγο στον δαυμάσιο κήπο του, όπου άνθιζαν όλα τα λουλούδια της εποχής. Αναρριχητικά φυτά προσέδιδαν αγριότητα και ρομαντισμό, το γιασεμί βασίλευε με το δυνατό και μεδυστικό του άρωμα, βιολέτες φυτεμένες σε καλά σχεδιασμένα λασάνια έδιναν επισημότητα και σοβαρότητα. Παντού ξεφύτρωναν κρίνα σε διάφορους χρωματισμούς ανάμεσα στα μεγάλα πλατιά φύλλα τους, άγριες και ήμερες τριανταφυλλιές άνθιζαν σε φανταχτερούς χρωματισμούς. Ένας βραχόκηπος, ο μεγαλύτερος που είδε στη ζωή του, εντυπωσίαζε με τα προσεχτικά διαλεγμένα λουλουδάκια του, που άνθιζαν ανάμεσα στις παράξενες πέτρες, λουλούδια που πρώτη φορά έβλεπε, κατάλληλα για βραχόκηπους, αντάμα με βρύα κι άλλη χαμηλή πράσινη βλάστηση, που έμοιαζε σαν γευτική, λες από βελούδο. Το νερό ανάβλυζε ανάμεσα στους βράχους, έφτιαχνε μικρές λιμνούλες, από όπου έρεε πάρα κάτω προσδίδοντας σ' αυτό το μικρό χώρο δροσιά και ηρεμία.

Μαγεμένος από αυτό το θέαμα ξεχάστηκε τόσο, που δεν ένιωσε την παρουσία της γυναίκας. Εκείνη έβηξε ελαφρά για